

Predikan i Centrumkyrkan 18 dec 2017

Maria hade just mött ängeln som berättat att hon var utvald och skulle föda Guds son. Hon fick också veta att hennes släkting Elisabet, som man sagt var ofruktsam, var gravid med Johannes. Nu är hon på väg dit

Lukas 1: 39- 45

Vad är det att säga ja eller nej? Att säga ja till ett uppdrag en gemenskap, en uppgift? Kanske att Maria och Elisabet kan lära oss något.

Vi lever i en tid när det går fort. Fort att säga ja, nej, att gilla och ogilla. Reagera på påstående och inlägg inte minst på Facebook och andra sociala medier. Man ska svara på enkäter hit och dit, hur ens upplevelse varit. När jag hyrt bil eller t.o.m bara köpt batterier på en butik så vill de att jag ska tycka till. Jag ska trycka på en knapp vid utgången med en mer eller mindre glad eller sur gubbe som ska motsvara min upplevelse. Har ni sett dem? Snart finns väl en sådan vid alla offentliga toaletter, kassan i mataffären och vid sopstationen. Hur var din upplevelse av att kasta den gamla soffan. Skönt att bli av med det gamla trasiga skräpet, men ingen hjälpte mig slänga i den, det blir en rak mun. Tandläkaren: det gjorde ont, men de

är ju så förtvivlat trevliga och tänderna är lagade – det får bli ett supersmile.

Jag har också upptäckt att jag är medlem i en massa föreningar, ja det är ju mest sådana där poängklubbar i butiker. Och de är snälla allihop som påminner mig per mail om att jag kan SPARA en massa pengar om jag köper deras produkter NU. Att jag har en massa inestående poäng. Ja, det passar ju bra i juletid. Bra för handeln iaf.

Snabba beslut. Visst vore det skönt att slippa bedöma allt och kanske slippa en dag, men valde jag rätt alternativ? Var de verkligen värda det där. Nu var jag nog lite hård.

Jag är glad att vi inte har en sådan där glad/sur valgubbe i vår kyrka. För vissa dar är det ju stort smil jämt och andra dar är det inte det. Det påverkar mig, men det är ok. Här i kyrkan får jag vara sur gubbe, eller glad, frispråkig eller tyst. Jag får tända mina ljus, jag får skoja med scouterna och prata konstiga dialekter. Jag får också gråta och känna mig misslyckad.

Men jag får också påminna mig om att jag inte är ensam här. Jag delar detta med att vara människa med några av mina bästa vänner. Här får jag hämta kraft, här får jag också få känna ilska och frustration och låta den komma

ut och förhoppningsvis rinna av mig. Dela mina tankar om hur Jesus visar medmänsklighet och att vi inte alltid gör det på det sätt och i den utsträckning vi vill. Hur vi kan hitta former att uttrycka detta i bön, i ord, i manifestationer och i handling.

Det vi delar i församlingen är hoppet, gemenskapen och vänskapen vi funnit i Kristus. Han är vår vän och broder. Genom att befinna oss här, genom att gå med i församlingen och på olika sätt stödja den och mötas, i vår brist och vår djupa mänsklighet, med våra fantastiska gåvor och personligheter får vi utgöra en del av den färgstarka kristenheten. Vi är och tänker olika och fungerar olika, men vi möts här ändå i en gemenskap som sträcker sig långt bortom de här väggarna. Vårt ja till att dela och tjäna på bästa sätt är en styrka. Men kan också vara en svaghet om vi jämför oss för mycket och tror att vi ska bli helt lika. Det kommer inte gå och är inte heller meningen. Men vi får leva i och sträva efter något fint och viktigt – en vänskap bortom olikheten.

En vän och kollega, Linda har skrivit om Maria och Elisabet och funnit att deras möte mer handlar om ett möte mellan vänner än två släktingar. Det tilltalade mig. Jag och många med mig kan ju inte direkt känna igen oss,

varken i en så stark upplevelse av Gud eller i utsatthet de levde i eller med starka släktband. Men behov av stöd och vänskap har vi alla.

Vänskapen är det som gör att deras heliga möte blir av. Berättelsen antyder att vänskapen de redan hade t.o.m. var avgörande för att Maria ska våga. Tanken på att inte vara ensam, utan att även hennes vän Elisabet är med om något så märkligt som en omöjlig graviditet, gör det möjligt att säga ja. Trots att hon inte vet vad det kan leda till.

Därför dröjer det heller inte länge förrän hon gör detta besök i bergen. Hon behöver det och behöver veta och få stöd från vännen som finns på avstånd, men helt säkert kan förstå hennes oro och anspänning. Denna vänskap behövdes och gav henne mod att möta de svårigheter som skulle komma. Hon visste här inte hur Josef skulle reagera, om trolovningen skulle brytas. Den skam som andra säkert la på henne var nog minst lika stor som den Elisabet tidigare upplevt (när hon var barnlös). Kanske de kunde dela även detta.

En är för gammal och en är för ung. Men vänskap behöver inte bygga på likhet, tvärtom är det nog bra och naturligt om det finns både likhet och olikhet. Man behöver som

vänner inte vara lika starka, smarta, gamla eller någon annan typ av likhet. (en morfar och ett barnbarn som förstår och har tid med varandra kan skapa djupa relationer) Relationer kan vara ojämlika utan att vara förtryckande, då blir den en grogrund för växt, så att den stärker den svagare, alltså den som just då är svag, för det växlar ju beroende på vilket område man rör sig. I en situation är vi starka i en annan inte. Men vi behöver varandra, liksom de gjorde just då.

Vi talar ofta i kyrkan om kärlek, att Gud är kärlek och att vi ska älska varandra. En del kan tycka att det t.o.m. bli för mycket av det och det kan jag förstå, om den blir för ytlig. Någon har sagt att kärlek är ett verb – något man gör. Inte bara talar om. T.ex. visar omsorg, stöttar, hör av sig, men även rent praktiska saker. Lyfter vi blicken så ser vi att mycket av det redan sker, här i vår kyrka, här fixar man med huset, ordnar fika, diskar, städar, hjälper någon med rollatorn. Man planerar, övar och framför musik, julspel och omorganisationer. Här engagerar sig vissa för konst och musik, några för vänner på andra sidan Östersjön, Syrien, Thailand och Kongo och många andra länder. Genom vår insamling (Tänd ett ljus) Diakona mm. Man jobbar som ledare i någon grupp, med hemsida, FB,

styrelser och kommittéer. Sen kan engagemanget såklart se helt annorlunda ut.

Lyfter vi blicken ytterligare ser vi att många bär ett engagemang för andra: genom läkarmissionen, röda korset/halvmånen, Sv. Kyrkans: låt fler fylla fem, ge en julklapp. Musikhjälpen och så mycket mer. Det pågår ett upprop för återförening – att vi i Sverige ska följa barnkonventionen. Engagemang för tiggare, julfirande för hemlösa och ensamma. Det är att bjuda den ensamme grannen, ordna med kattvakt etc. Det är i det lilla och det stora.

Och när den dagen kommer då man inte ens klarar av att göra det lilla få vi tänka att det som tidigare gjorts har stor betydelse idag. Våra möten och vår närvaro har präglat andra och oss själva, ibland för livet. Du och jag har betydelse. Kanske du känner som jag när jag misslyckas, en besvikelse på mig själv. Då kan vi bromsa in och minnas att Jesus ord om att älska sin nästa som sig själv, faktiskt inbegriper, just en själv. ”jag är min egen hårdaste kritiker” säger vissa. Då behövs en ungdomsröst: Äh, chilla! Ta det lugnt.

Det kan vara Guds röst. Allt hänger inte på dig och mig. Vi sår och Gud rår, sa man förr. Chilla! Sätt dig ner med mig,

här en stund vid nådens hav. (för att citera en psalm). Gud är vår vän och vi får sträcka våra händer i vänskap till varandra även de som är som främlingar för oss, men inte för Gud.

Jag tror att vänskap med sig själv och andra är viktigt, kanske en nyckel för framtiden? Mötet mellan Maria och Elisabet visade hur viktigt den var i det både krisiga och fantastiska de gick igenom. Det som Jesus sa till sina lärjungar efter befallningen att de ska älska varandra, får också vara vägvisande. "Jag kallar er inte längre tjänare ty en tjänare vet inte vad hans herre gör. Jag kallar er vänner, därför att jag har låtit er veta allt vad jag har hört av min fader". *Jag kallar er vänner.*

I församlingens värld ser vi positivt på att vara olika: grenarna-trädet, lemmarna-kroppen vi hör ihop och behöver varandra. Det gäller i minst lika hög grad samarbetet med andra kyrkor, församlingar. Egentligen alla grupper som vill jobba för samhörighet, fred, rättvisa och vara en goda krafter i Farsta, Sverige och världen.

Att vara en god vän handlar inte om att hålla med om allt, olikhet och mångfald berikar. Därför har Jesus tolv lärjungar som var olika, men också många fler, både kvinnor och män, de flesta utan namn. Och den kanske

viktigaste av dem alla, hans egen mor Maria som i början troligen inte insett vad hennes ganska snabba ja skulle leda till. Men som följde honom, lyssnade, såg Guds goda gärningar genom honom och var med i hans lidande, död och slutliga seger över döden. Maria, herrens mor och älskad vän. Där kan vi trycka en stor glad gubbe om vi vill. Men viktigast är att vi likt Maria får ta in och bevara hälsningen om en fredsfurste som kommer som ett barn, bevara det i våra hjärtan som en skatt. När vi sagt vårt ja, trots att vi inte riktigt vet vad det kan innebära.

Bön

Gud, tack för att vi får vara Jesus vänner, liksom Jesus moders och medsystrars vänner! De som burit och fött oss alla. De trotsade all smärta, omgivningars tankar och funderingar och gav liv. Tack för Maria som riskerade så mycket för vår och världens skull. Hjälp oss att likna henne, våga säga ja när du kallar, öva på vänskap och kärleksfulla relationer till oss själva och varandra. Lär oss öva på tilliten till dig Gud. Att få vila i att du bär allt, vad vi själva än går igenom. Tack för att du möter oss där vi är, låt oss få en fin julhögtid där vi får hylla dig Gud när du kommer som ett litet barn. Amen

Tack vänner!